

והא איבא חציצה. פירש בקונטרס^א שטבעת תקוע זשיר צחוק ואין המים נכנסים שם^ב. ואומר ר"י דלריך לומר^ג שפעמים מסירים אותן ועושים מהן מלאכה בפני עצמן שאם כל שעה היו קבועים בלאר הצהמה היה הכל חשיב כלי אחד ולא היו חלילה וה"ר פור"ט פירש והא איבא חלילה^ד לפי

שהוא זבוק בלאר הצהמה: **בשריתבן.** להכי לא מוקי לה במחוללין דאין דרך השיר להיות כן:^ה **טבעת** שהתקינה לחגור בה מתניו. נראה לר"י דהיינו לחגור מלבושיו שהן רחצים ואוגדס כנגד מתניו טבעת ענין שפי' בקונטרס לקסוד בה את כתפיו: **היא** שר אמוג וחותמה שר מתבת. ו"א"ת והא יש זה צית קיבול מקום מושג החוטם וי"ל דאין זה צית קיבול דלמרינן צית קיבול העשוי למלאות^ו לא שמה צית קבול^ז: **והתניא** מחט בין נקובה בין אינה נקובה. נראה לר"י

דלג פריך אליז דלצני דאיהו הוה מפרש שאינה נקובה היינו שניטל חורה או עוקצה אלא אליז דנבא פריך דלדידיה לא מצינן לפרש הכי כדמוכח צריש כל הכלים (לקמן קכג). ומימה לר"י דכיון דלא ידע המקשה דמיירי בגמלי א"כ בלאו הכי תקשה ליה לרצא כדפריך צריש כל הכלים (ג"ר טז): והוא

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

לעני רש"י

בוקלי"א. אבוס. ברבנארי"א [ריבויצ"ר]. להפסיל שרוליים. אישפגיל"א [אישפגיל"א]. סיכה (י"אשנה נקובה). בניגוד למחט גרילה שהיא נקובה). מורגט"א. חוד. רדארייא"ה [ירדוליי"א]. חלודה. ילמ"א. פצירה. בשטי"ל. אוקף.

מוסף רש"י

כל הכלים יורדין לירי ברבנארי"א לירי מורגט"א ע"כ ממוקן סתמו לנעללים עומד ואינו מקבל טומאה עד שיעשו הנעללים, חישב עליו לעשותו שלן, דאיטן ספר שום מלאכה, דהשתא מיד דלוי לטלתן, מקבל טומאה מיד (מנחות טז) ובעי"ט מוכה (ד' וכן גולמי לים, דלמר שכל שמוטין (חולין כה) כל שעתיד לשוף לשכן ולגרי, ולמר הסם דלמי מקוין מלאכה הוא וטהור, ולס חישב עליה של שוף ושלן לשכן, דיאלמו מחשבו זו לירי גמר מלאכה מלפן ולבא (קדושין טז). ואין עולין מטומאתן. משקבלה, אלא בשנינו משה. שיעשה זה משה לקבלה, שישכנס או ינקם, וכן עד שלן קבלו טומאה אין עולין מותרת קבלת טומאה שירדה בנחמיה זו אלא בשנינו משה, עד שמתחל לשוף לשכן ולגרי (קדושין טז) וכן עיבדו לטלתן וללרעב וחשב עליו לרצועות ומגלין אן מחשבו מנעלמן מותרת קבלת טומאה (סוכה טז).

מוסף תוספות

א. כי מה ששינוי יוצאים בשיר הוא שישושים טבעת גדולה שמקפת כל הצדדים ותולין בה טבעת קטנה לתת בה האפסר ואתה טבעת מהודקת הרבה (ובכין). רע"ב"א. ב. שישירי קשרי לן דהא איבא חציצה שאין המים ללל נכנסים בין שני הטבעות. רע"ב"א. ג. [וקשה] עליו דמה בכך דהא תריווין כחד כלי חשיב וכעין שריון קשקשים. רע"ב"א. ד. לפי פירושו. רע"ב"א. ה. משום הבהמה שאין המים נכנסין בין השיר וצואר הבהמה. רע"ב"א. ו. שהיו רחבים מיעיר. חס' הלא"ש. ז. משום דסתמן מהודקים ומשמע לן דמתני' סתמא קתי כדן שהרבר רגלי. רע"ב"א. ח. פירוש רש"י שהטבעת עיקר הורה ליה פשוטי כלי עץ שאין קבילים טומאה. רע"ב"א לקמן ט: ט. [דהיינו] החותם שההדקין על הטבעת לעמוד שם ואינו מפרקו לעולם אותו קיבול לא חשוב קיבול שהרי חתום הוא עומד תמיד ולא נראה קיבולו. חס' ר"ד. (ועי' לעיל ז. מו"ה ועל שלם שמתן מן מפורס. ועי' רע"ב"א טפ"א).

והא איבא חציצה. פירש בקונטרס^א שטבעת תקוע זשיר צחוק ואין המים נכנסים שם^ב. ואומר ר"י דלריך לומר^ג שפעמים מסירים אותן ועושים מהן מלאכה בפני עצמן שאם כל שעה היו קבועים בלאר הצהמה היה הכל חשיב כלי אחד ולא היו חלילה וה"ר פור"ט פירש והא איבא חלילה^ד לפי

שהוא זבוק בלאר הצהמה: **בשריתבן.** להכי לא מוקי לה במחוללין דאין דרך השיר להיות כן:^ה **טבעת** שהתקינה לחגור בה מתניו. נראה לר"י דהיינו לחגור מלבושיו שהן רחצים ואוגדס כנגד מתניו טבעת ענין שפי' בקונטרס לקסוד בה את כתפיו: **היא** שר אמוג וחותמה שר מתבת. ו"א"ת והא יש זה צית קיבול מקום מושג החוטם וי"ל דאין זה צית קיבול דלמרינן צית קיבול העשוי למלאות^ו לא שמה צית קבול^ז: **והתניא** מחט בין נקובה בין אינה נקובה. נראה לר"י

דלג פריך אליז דלצני דאיהו הוה מפרש שאינה נקובה היינו שניטל חורה או עוקצה אלא אליז דנבא פריך דלדידיה לא מצינן לפרש הכי כדמוכח צריש כל הכלים (לקמן קכג). ומימה לר"י דכיון דלא ידע המקשה דמיירי בגמלי א"כ בלאו הכי תקשה ליה לרצא כדפריך צריש כל הכלים (ג"ר טז): והוא

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

טהורות א"ר יצחק (נפחא) "בבאין מגוי אדם לנוי בהמה ורב יוסף אמר בהואיל ואדם מושך בהם את הבהמה מי לא תניא במקל של בהמה של מתבת מקבל טומאה מה טעם הואיל ואדם רודה בהן ה"ג הואיל ואדם מושך בהן: ויטובלן במקומן: והאיבא חציצה א"ר אמי בשריתבן לימא ר' אמי כרב יוסף סבירא ליה דאי כר' יצחק^ה (נפחא) דאמר בבאין מגוי אדם לנוי בהמה כיון דריתבן עבד בהו מעשה ופרחה לה טומאה מינייהו דתנן^ו כל הכלים יורדין לידי טומאתן במחשבה ואין עולין מטומאתן אלא בשנינו מעשה סבר לה כרבי יהודה דאמר מעשה לתקן לאו מעשה הוא דתניא ר' יהודה אומר לא אמר שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל במתניתא תני במחוללין^ז שאל תלמיד אחד מגליל העליון את ר"א שמעתי שחולקין בין טבעת לטבעת אמר לו שמא לא שמעת אלא לענין שבת דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ח והתנן^ט טבעת אדם טמאה וטבעת בהמה וכלים^י ושאר כל

הטבעות טהורות כי קאמר ליה איהו נמי דאדם קאמר ליה ודאדם דא ודא אחת היא והתניא^א וטבעת שהתקינה לחגור בה מתניו ולקשר בה בין כתפיו טהורה ולא אמרו טמאה אלא של אצבע בלבד כי קאמר ליה איהו נמי דאצבע קאמר ליה ודאצבע דא ודא אחת היא והתנן^ב וטבעת של מתבת וחותמה של אלמוג וחותמה של מתבת טהורה כי קאמר ליה איהו נמי כולה של מתבת קאמר ליה ועוד שאל שמעתי שחולקין בין מחט למחט אמר ליה שמא לא שמעת אלא לענין שבת^ג דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא ולענין טומאה דא ודא אחת היא^ד והתנן^ה מחט בין נקובה בין אינה נקובה מותר למלטלה בשבת ולא^ו אמרינן נקובה בין לענין טומאה בלבד הא שהיא קשורה בו זכרים ויצאין לבובין רחלות ויצאות שחוות כבולות וכבונות העזים ויצאות צרות רבי יוסי אוסר בכולן אצל מן הרחלין הכבונות רבי יהודה אומר עזים ויצאות צרות ליבש אבל לא לחלב:

א) צריש ליה, ב) כלים פ"ה מ"ט לקמן נח: סוכה יג: קדושין נט. מנחות ט"ז: ג) מוספתא דרבי' (כ"ג) פ"ג, ד) כלים פ"ה מ"א, ה) מוספתא שם, ו) לקמן נט: כלים פ"ה מ"א, ז) לקמן קכב. כלים שם מ"ה, ח) כלים שם, ט) לקמן קכב. [מוספתא שם], י) ז"ל אמר, יא) לקמן פכ. קטו: קכב. עירובין פח: פסחים יב: סוכה יט. מנחות קי: קי. צ"ט כב. פ: קו. קט. מנחות יג. ועי' סוכה כ: ובמס' שם ד"ה השלן, יג) רש"י כ' דלא א"ר ש"ך אחר ד"ה רודה, ואישי דרש"י פל להשמיטת עניי של מקל אכל ודאי דמה שפי' רודה מכה ומפרקה איש חלה פ"א של רש"י ולא פי' של רודה שמתקן כל את ההמה, [בג"ל דר"ר חזקיה דאי"ר ש"ך לפני ד"ה רודה] מ' לטער כקר כ"פ, נ) ויני' מוס' סוכה יב: ד"ה מהו דלמיתא ומה שנתקן שם על הגליון ועי' לישב קלמ'.

גליון הש"ס

גב' ושאר כל הטבעות. ע"י כלים פ"ה מ"ב צ"ח ד"ה למעלה מן המכתב: שם דאי לענין טומאה דא ודא אחת היא. ע"י לקמן ס ע"א מוס' ד"ה למא' חו"א: שם שבלימה. ע"י לקמן ס ע"א מוס' ד"ה הואיל ואשם אונת: תוב' ר"ה היא שר אלמוג דבי' לא שפיה בית קבול. ע"י לעיל ד' ז ע"א מוס' ד"ה ועל אש. סוכה דף ע"ב מ"ה מהו דמיתא:

רב נסים גאון

והא איבא חציצה. בראש סמכת עירובין (דף יד) אמרו חציצין דאורייתא ניהו דכתיב (ויקרא טו) ורחץ במים את כל בשרו שלא יהא דבר חוצץ בין מים לבשרו. וביקק דילה במס' סוכה (דף יד) בפרק א' ובמס' מקואות בפרק ט'. הא הירגאט אבי בגלומי. ותמצא עיקר דיבור זה בפ' כל הכלים (דף קנ) הניטלין בשבת. ואני אבאר לך פירושו כי

רבינו הגנאל

טהורות. ואוקמה ר' יצחק נפחא בבאין מגוי אדם, כלומר טבעת אדם היתה ונעשית עתה שיר חלומה. ואוקמה רב יוסף הואיל ואדם מושך בהן, פי' פעמים שמכניס אדם אצבעו באותו השיר ומשך את הבהמה, שנמצאת טבעת העשירה לאצבעו של אדם, כמו מקל בהמה של מתבת טמאה מפני שהחוקיה אדם ורודה בה כו'. וטובלין במקומה. והוא עבד חציצה, כלומר כיון שהשירין הללו נושכין זה לזה הוא מקום הנשיכה חתום ואין המים באין בהם. ופריך ר' אמי בשריתבן, כלומר ריתבן באור והטבילין במים בעורן השירין כמו גחלים לחשות שהמים באין אליהם מכל צד. ואמרין האי פירוקא דר' אמי דלא כר' יצחק נפחא היא, דאי אליבא דר' יצחק נפחא טבעת של בהמה יורד לקבל טומאה, אפילו אם יחשב עליה לחיות טבעת של אדם, וטבעת של אדם אינה עולה מירי טומאה להבטל מעליה תורת כלי אלא בשנינו מעשה דתנן

כל הכלים יורדין לידי טומאתן כו', ואי בשריתבן נהה עשה בהן מעשה ונסתלקה תורת כלי מעליהן, ואין צריכין לא הזאה ולא טבילה. כי בענין מעשה לטל תורת כלי מעליהן, מעשה לקלקל, כגון שבירה וכיוצא בה, אבל ריתבן שהוא חוקן וחוקן לכלי מתכות, כי האי גזווא אינו מעשה לטהר ולא מבטל הטומאה מעל הטבעת. במתניתא נתא במחוללין, כלומר חלולין הן מלשון נכובים אלו השירין